ANUL VII Nr. 57 (serie nouă) 4 PAGINI — 3 LEI Duminică 19 Ianuarie 1941

Fondator: AL. GREGORIAN

Inscris sub N-rul 125/1938 la Trib. Ilf.

Sfarmă-piatră

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA Calea Victoriei 63, Scara C. BUCUREȘTI I.

SAPTAMANAL DE DOCTRINA ȘI LUPTA ROMANEASCA

TELEFOANE: Redacția 3.20.52; Tipografia 5.89.00

...Sau Țara aceasta să fie în adevăr românească, sau nici nu merită să fie!

Sensul marilor adunări legionare

Mișcarea Legionară s'a decis să deschidă o vastă bătălie a cuvântului în toată țara. Personalitățile ei reprezentative vor merge în marile centre ca să ducă mesagii de adevăr și lumină, să lămurească poporului de pretutindeni obiectivele principale și imediate ale Statului și ale Revoluției.

Cea dintâi temă a bătăliei este — și nu din întâmplare — de politică externă, în legătură cu misiunea constructivă a Axei și cu rosturile justițiare ale războiului actual.

Sensul acestei hotăriri este bine definit: Mișcarea Legionară are o misiune care depășește fenomenul românesc; ea este una din pârghiile de ridicare a nouei ordine europene și participă în mod activ la elaborarea stilului nou de viață continentală. Ea e din ampla ecumenicitate a veacului care se înalță pe agonii și pe ruine de lumi vechi și se comportă ca atare. E una din coordonatele morale ale timpului și împlinește o funcție esențială în procesul de creare și de ierarhizare a spiritualității și a civilizației viitoare. Ea e solidar responsabilă și e garantă împreună cu revoluțiile din Germania, Italia, Portugalia și Spania față de istorie.

In plus, Legiunea are prin structura ei mistică și prin caracterul ei profund creștin o învestire unică și extraordinară, am putea zice evanghelică: aceea de a înfige pe cupola uriașului edificiu al nouei ordini care se construește în Europa crucea vie a lui Cristos.

De aci dimensiunile ei supra-românești. De aci, conștiința ei restauratoare și ecumenică. De aci, foamea de transcendent a spiritului legionar și acest simț major paneuropean al Legiunii.

Marile adunări legionare de Duminică vor avea deci acest rost: să arate României și lumii de oriunde de ce avem dreptul — de ce avem obligația mai ales — să ne simțim organic solidari cu efortul războinic și revoluționar al național-socialismului și al fascismului în lume; de ce trebue să fim prezenți în lucrarea de așezare a veacului nou.

Al. Gregorian

BLESTEM LOR!

Acelora cari și-au bătut joc de noi.

Loviți-mi trupul, ce chinuri grele îl apasă
Târâți-mă pe drumuri, în șanțuri m'aruncați,
Când sete îmi va fi, oțet atunci să-mi dați
Huliți-mă acum! De mineniciodată vouă nu vă pasă.

In glodul depe drumuri, în chinuri vreți să fiu
Cu strigăte de șarpe să cer din mila voastră,
O nu, o nu, pământ nebun, o, lume proastă...
Căci fără de lege, de Dumnezeu de mult vă știu.

La culmea desfătării în pofte vreți s'ajungeți
Ca să gustați din fericire și ultimul pahar,
In negura uitării învăluiți Dumnezeescul har;
Calvarul va începe, iar voi aveți să plângeți.

Uitați-vă în lături, vedeți cum geme gloata
Ce strânge tremurând fărâmi în urma voastră?
Ah Doamne, ai milă, e grea vieața noastră...
Mii de ani trecut-au, Tu schimbă'n lume soarta.

Hărăzit ne-a fost nouă ca robii să muncim
Din zori, sub soarele de vară și bătuți de ploi,
Ca pruncii noștri-acas să moară'n urmă goi?
De ce, o Doamne, de ce, noi asta nu o știm.

. . . .

Loviți-mă cu biciul, căci lumina-e-am pus
Și-o rugă, un blestem, în sch'tul cel din vale,
Cu lacrimi nesecate am u'lat bătuta-i cale
Și-am aprins în taină tămâie, Domnului de Sus...

Iulian N. Olariu

Se face lumină în speluncile francmasoneriei

Campania noastră de 7 ani. Tentativa venerabilului lojii „Steaua Dunării". Demascarea ultimelor manevre ale lojilor masonice.

Increzători în spiritul reformator al Regimului Național-Legionar, am așteptat și am știut că va veni cu siguranță la ordinea zilei problema cea mare a conspirației și a trădărilor masonice, a gravelor răspunderi pe care francmasoneria le-a acumulat în cei douăzeci de ani care au pregătit prăbușirea catastrofică a României Mari. Și în așteptarea acestui eveniment pe care d. Horia Sima l-a anunțat printr'un comunicat recent cu neînchipuit de binefăcătoare răsfrângeri în istoria românească, n-am încetat nicio clipă să dăm alarma aici asupra pericolului subteran și a marei primejdii pe care o reprezintă acțiunea din umbră a lojilor în scopul de a mina ordinea noulor așezări din România legionară. Aveam ferma convingere că aceste loji disolvate aparent continuă să lucreze. Și aproape în fiecare număr am revenit insistent asupra acestei probleme, fie republicând vechile liste ale lui „Sfarmă Piatră" cu numele aderenților odioasei secte, fie cerând măsuri pentru capturarea arhivelor masonice și deschiderea procesului cel mare, așteptat de întreaga țară, al tainicei activități din atelierele Marelui Arhitect al Universului, fie denunțând manevrele masonilor români refugiați în străinătate.

Lupta aceasta împotriva masoneriei a fost începută de Dr. Paulescu și continuată de Cătuneanu, General Băgulescu, tinerii din jurul „Buletinului anti-judeo-masonic" și a rămas apoi timp de mulți ani pe umerii noștri a tuturora.

Stăruința noastră de a ține mereu în evidență această chestiune, a produs o legitimă îngrijorare în rândurile militanților masoni. Și astfel, telefonic sau personal, unii dintre conducătorii lojilor „autodisolvate", au pornit a ne sfătui și a flutura chiar amenințări ca să încetăm campania de „ațâțări" antimasonice, fiindcă „țara are nevoe de liniște și de solidaritatea tuturor fiilor ei indiferent de erezile în care unii au putut să cadă ieri". Patriotismul acesta perfid și pirotitor al masonilor noștri, grija aceasta de a „liniști" și „a solidariza" țara adormindu-i vigilența în cel mai primejdios sector de unde știam că vine un inamic totdeauna invizibil, metodele acestea insinuante, le cunoșteam foarte bine. De aceea am continuat să atacăm și să strângem date.

Un venerabil de lojă, la redacția lui „Sfarmă Piatră"

Acum două luni și-a anunțat vizita la redacția noastră un mason vechiu, d. inginer Vraca.

Am primit-o.

D. Vraca, fratele cunoscutului artist dela Teatrul Național și-a câștigat în ierarhia francmasonică gradul 32 și este venerabilul lojii „Steaua Dunării" din „Marea Lojă Națională de Rit Scoțian Antic și Acceptat" condusă de aventurierul Jean Pangal (astăzi refugiat în stră'nătate în serviciul masoneriei britanice și al lui Intelligence Service). Știam prin urmare, că stând de vorbă cu fratele Vraca, vom primi cel mai autorizat mesagiu al masoneriei din România. Și nu ne-am înșelat.

D-sa a început — s'a întâmplat să fie de față încă două persoane — prin a ne împrospăta binevoitor listele de masoni din sertare ...cu câteva nume arhinotorii sau cu totul lipsite de relief: Victor Eftimiu; Ing. Briff; inginerul Portocală, Ion Vinea și alții ca aceștia.

Aceasta era captatio benevolentiae...

D. Vraca vroia, fără îndoială, să ne facă dovada sincerității sale, ajutându-ne să forțăm câteva uși deschise...

„Venerabilul" nostru oaspe ne-a istorisit după aceea lupta sa pentru „românizarea masoneriei — deci un naționalist! — căutând să atragă în loji cât mai multe figuri autohtone, spre a contracara astfel — spunea dânsul — acțiunea și influența elementului jidovesc în lucrările și deciziunile conventurilor.

— Am avut din pricina aceasta discuții furtunoase și mi-am căpătat dușmănii grozave, a subliniat patetic d. Vraca. Eram un izolat. Dar mi-am continuat cu tenacitate acțiunea. Am făcut memorii. Am cerut ajutorul câtorva personalități din afara masoneriei. Am strâns în jurul meu un cerc de devotați. Am început a organiza adunări separate în casa mea. Am lucrat. Am țipat. Am lovit cu pumnul în masă. Eram cu alte cuvinte un rebel și un eretic față de canoanele ordinului.

O nuntă în lojă

— In vreme ce Jean Pangal și alți diriguitori ai Marei Loji Naționale voiau să mă convingă cu orice chip că aprehensiunile mele naționaliste sunt nelegitime și fără obiectiv, s-a întâmplat să aibe loc nunta unui frate mason la lojă. Am fost invitat și eu. M'am dus.

Și aci, surpriza: deși nunta se oficia în ritualul nostru masonic, cine apare în frunte?... Rabinul Alperin!

Am cerut firește, explicații. Mi s'a răspuns că legile frățietății masonice au impus ca la un asemenea eveniment să fie invitați și reprezentanții altor loji: Marele Orient, B'nei Brith, etc. Rabinul era reprezentantul lui B'nei Brith.

De aci concluzia pentru mine — a subliniat cu nuanțări teatrale în glas fratele .·. inginer — că masoneriile de orice fel lucrează armonios mână în mână.

Și voința mea de a lămuri misterul influenței iudaice în masonerie, a devenit și mai puternică de atunci.

Un mare congres masonic la București

— Am continuat. Dar întâmpinam teribile rezistențe. Și deodată mă pomenesc în fața unui mare congres masonic, convocat la București de forurile înalte ale Marei Loji Naționale. Participau și trei inspectori ai francmasoneriei de peste graniță: un american, un francez și un englez, anume veniți ca să pună rânduială și să ne împace.

Era în anul 1936.

Rezultatul a fost că nu ne-am înțeles: eu voiam loji pur românești; Pangal și ceilalți au rămas intransigenți pentru colaborarea cu jidanii lor...

Acțiunea lui „Sfarmă Piatră" în discuția congresului

— In timpul acesta Dv. duceați o campanie furibundă contra francmasoneriei. Conducătorii noștri supremi ne cer în acelaș congres să avizăm la măsuri de contracarare a propagandei Dv. defăimătoare. Am luat atunci cuvântul și am repetat răspicat ceeace mă obseda pe mine ca „bun român" că singura soluție cu care vom putea anihila atacurile antimasonilor, e să românizăm lojile!... Scandal. Inspectorii internaționali au înțeles de aci că masoneria românească e amenințată de pierire și plecând au luat cu ei o parte din arhivă — cea mai importantă — ca s'o pună în siguranță. Știu bine asta.

„Autodisolvarea"

— Curios lucru. Puțin timp după congres și după plecarea inspectorilor Jean Pangal care mă acuza pe mine că vreau să dau lovituri mortale francmasoneriei, decide în secret autodisolvarea Marea Loji Naționale, montând cunoscuta procesiune la Patriarhie. Cum a ajuns la această concluzie, nu-mi explic nici astăzi. Fapt e că lojile și-au încetat activitatea în mod automat și au intrat în adormire. Iar altă parte din arhivă a fost ridicată imediat de un delegat al Centralei din Londra (proprietarul ziarului „The Times") și de două lady venite special cu această însărcinare.

Aceasta este povestea, aș putea spune începutul și epilogul luptei mele pentru românizarea masoneriei.

De atunci am mai încercat să-mi adun în câteva rânduri amicii, am avut chiar un sediu pe calea Victoriei, dar a trebuit să renunțăm. Erau lucruri inactuale. Cred însă că n-am făcut tocmai bine. Și de aceea cred că ideea s-ar putea relua acum. Ce ar fi să veniți și Dv., în mijlocul nostru?... Știți, e vorba cu totul de altceva decât de masoneria pe care o combateți... E vorba de o frăție creștină și naționalistă.

„De altfel masonerie propriu zisă și activitate masonică nu mai există în România. Iar Dv., faceți chiar rău agitând mereu această chestiune. Și săvârșiți și un păcat, fiindcă aruncați oprobiul lumii naționaliste asupra unor oameni care vor să-și răscumpere sincer greșelile trecutului.

D. Vraca s-a oprit o clipă examinând o listă de masoni și după aceea, cu o grijă emoționantă de noi, a adăogat:

— Zău! Și mă gândesc și la Dv. Veți avea neplăceri, fiindcă unii din cei în care loviți sunt încă destul de tari. Puteți avea chiar procese grele, căci cum veți putea dovedi că X pe care îl denunțați, a militat în masonerie, dacă arhiva nu mai există?...

* * *

Am ascultat atent întreaga pledoarie a venerabilului care ne-a onorat redacția cu o vizită atât de atentă, l-am respins politicos invitația de a începe împreună o acțiune creștină și națională și am conchis:

1) Că vizita d-sale a fost pentru recunoașterea terenului;

2) Că prin însăși această vizită masoneria își afirmă existența;

3) Că se urmărește o manevră de învăluire a lumii naționaliste prin disimularea scopurilor francmasonice

4) Că existența masoneriei e mai primejdioasă ca oricând, deoarece secta a trecut din stadiul acțiunii ermetice și izolate, pe teren la faza infiltrării libere, directe și concertate.

Comunicatul d-lui Comandant al Mișcării Legionare și Vice-Președinte al Consiliului de Miniștri, d. Horia Sima, nu mai lasă nici o nădejde conspiratorilor din întunericul Marelui Arhitect al Universului. Se va face însfârșit lumină în cea mai tenebroasă dintre afacerile timpului nostru și vor fi date în vileag acte și acțiuni senzaționale.

Campania dusă de noi timp de aproape 7 ani în coloanele acestui săptămânal care și-a făcut din lupta antimasonică rațiunea lui de a fi, capătă astfel cea mai deplină satisfacție. Este o biruință frumoasă. Indrăsnim să spunem: cea mai frumoasă biruință a lui „Sfarmă Piatră".

SFARMĂ PIATRĂ

Procesul național la care vom fi chemați mai repede decât ne închipuim, cere ridicarea Nației ca un singur om!

GENERALUL BAGULESCU
(Din discursul dela Craiova)

Literatura are partea ei de responsabilitate în dezastrul Franței ?

E un semn al vitalității statornice la un popor, ca după o catastrofă socială sau militară el să se întrebe singur, cu curaj și sincer și fără părtinire și să se forțeze să descopere, să măsoare și să califice cauzele dezastrului său.

In dezastrul ei actual, Franța a avut șansa (îndrăsnim să pronunțăm cuvântul „șansă", căci nimic nu era mai puțin probabil) șansa nemaipomenită să găsească ca s'o susțină, pe cetățeanul extraordinar, care dela prima aruncătură de ochi măsură pericolul, își riscă propriul său destin și gloria sa câștigată, ca să oprească cursa noastră, către moarte, apoi într'un timp record, să pună în picioare patria, Franța.

Această Franță convalescentă, o vedem precizându-și zilnic caracterul, tendințele și dorințele sale. Ea a descoperit regimul pe care trebue să-l practice: este chiar acela pe care șeful său actual îi dă ca exemplu: examen cutezător al cauzelor, sancțiuni și imediat apoi, să repare, să înainteze.

Un astfel de examen al conștiinței cetățenești, îl propune astăzi Gringoire, dar nu „pe teren" — expresie de care s'a făcut prea mult abuz ci „pe tărâm literar".

Literatura, ne întreabă Gringoire, a avut oare partea sa de responsabilitate în dezastrul nostru?

Problema merită să fie pusă, căci munca grea literară n'a șomat în Franța între 1918 și 1940.

Mai întâiu, observăm că dacă literatura exercită în mod sigur o influență asupra obiceiurilor unei epoci sau a unei țări, jocul e și invers: influența obiceiurilor asupra literaturii, e de necontestat. Ca de obiceiu e chiar mai obișnuit ca obiceiurile să orienteze literatura. Romantismul, naturalismul, psihologismul au exprimat în mod succesiv (mai mult decât nu provocat) tendințele sociale sau sentimentale ale comunității franceze. Intre cele două răsboaie ale noastre contra Germaniei, de exemplu, această lege intelectuală s'a confirmat din plin la noi. Nici teatrul, nici romanul cari sunt genuri de acțiune, n'au realizat o reînnoire: nici chiar o tendință neprevăzută. Dar, simultan se ivea și se evidenția tot mai mult o activitate, o evoluție a poeziei. Dacă e gustată sau nu, această poezie e chestie de temperament.

Fără nici o îndoială, efortul literar francez care după pacea dela Versailles avu cel mai sonor răsunet, fu efortul poetic. Inspirația foarte puțin realistă, independența formei, sensibilitatea cu totul individuală, indiferență de marile sentimente tradiționale, astea sunt caracteristicele sale.

Operele astfel realizate aduseră Franței, insist, o nouă celebritate în toată lumea dar ele erau mai de grabă generatoare de meditațiune esoterică, decât de voință dominatoare de pasiune politică, de spirit de glorie. Tineretul francez care trebui să înfrunte în curând blocul germanilor realiști, disciplinați, avizi de acțiune, nu fu deloc preparat, antrenat, de o astfel de poezie către un viitor de ambiție răsboinică.

Paralel, teatrul și romanul cu tot efortul câtorva izolați nu ridicau nici un apel la crețiune. Mult talent dar nici o înoire comparabilă aceleia a poeziei contimporane, cu tote că influența acestei poezii începu să se răsfrângă în romanele cele mai recente și pe scenele libere, doritoare de noutăți. Adesea, demne de remarcat, operele de această categorie, suferiră aceeași influență ultra-intelectuală, hotărât individualistă meditativă și mai grijulie de a pătrunde misterul inteligenții și sensibilității omenești, decât să observe realul, mediul ambiant, „apropiatul".

Astfel, spiritul tinereții franceze neatent la amenințarea iminentă, cultiva gândirea sa și chiar corpul său, nu către acțiune, ci către o elegantă aptitudine. Da chiar sportul cu care ea se lăuda pe bună dreptate, nu va avea ca obiect pentru un oare care număr de tineri decât să desăvârșească eleganța.

Ar fi în acelaș timp nedrept și necuviincios de a acuza literele franceze că în curs de douăzeci de ani de pace au amorțit sau au demoralizat forțele active ale națiunii. A fost mai ales în obiceiuri indiferență, moliciune. „Un greșit gust de subtilitate, d esingurătate, de „supra eleganță" intelectuală, a micșorat chiar efectul salutar pe care ar fi putut să-l realizeze tendința sportivă.

E timpul să se institue în Franța o educație sportivă nu numai pentru formarea mușchilor, dar și a caracterelor și a voințelor.

Vast și frumos obiect de gândire și de acțiune pentru literatura franceză de mâine.

Marcel Prévost
Membru al Academiei franceze
(Gringoire)

Cronica dramatică
Teatrul Municipal I. L. Caragiale: „Invierea" de Tolstoi

Recent croit din trăirea îndelungatei suferințe verzi, drumul artei în epoca de biruință, devine nu numai îndemn ci superbă pasiune, aureolată în timp. Pus sub conducerea firească și indicată a experimentatului actor al Naționalului, Vasile Crețoiu noul teatru și-a deschis porțile înainte de sărbători cu înscenarea câtorva schițe și momente din Caragiale, trecând apoi cu succes la „Invierea", o capo d'operă a genului.

Ar părea paradoxal, o „Inviere" de Tolstoi, în teatru, așa precum indica afișul. Dramatizată nu tocmai în condiții optime de Henry Bataille piesa păstrează mult balast — elemente cari în roman erau bine venite, dar cari pe scenă îngreuiază acțiunea, și devin inutile.

Totuși modul de prezentare a spectacolului este foarte îngrijit, izbutind să exceleze printr'o gradație și cadență scenică destul de rar întâlnite. Atmosfera veridic realizată s'a mai bazat pe un decor bun, obținut prin mijloace destul de simple. Traduse în fapt acestea înseamnează că nepretențiozitatea și simplicitatea au adus de astă dată, mai mult ca oricând, publicul la teatru.

Regizat și schimbat aproape radical în ultima săptămână de repetiții, apoi din nou supervizat de d. Victor Ion Popa spectacolul a căpătat un alt accent de seriozitate și grandoare artistică. Un ansamblu superior bine distribuit și bine ghidat, asupra căruia ne este peste putință să revenim în amănunte din pricina spațiului restrâns de care dispunem a izbutit să creeze numeroase momente de înaltă valoare estetică.

Meritul celor mari ca și al celor mici este pârghia cu care noul teatru va realiza depășirea mentalităților învechite și cu care va putea ridica la o mare altitudine spirituală, veșnic desbătuta problemă a repertoriului clasic.

G. Ernest Verzea

DAȚI PENTRU AJUTORUL LEGIONAR

ABONAMENTE

Pe un an 150 lei
Instituții publice
și particulare 2000 „

Păcatul meu
Roman de Annie Vivanti
Fragment

Concediul de șase luni acordat lui Norman Grey se terminase și se pregătea să se înapoieze singur în Egipt.

Cedând insistentelor rugăminți ale părinților, fericiți de noua viață ce în curând le va aduce Astrid, cu multă părere de rău se decise a pleca singur. Astrid va rămâne deci la Falkland până se va împlini fericitul eveniment, în acea locuință strămoșească unde atâtea generații ale familiei lor deschiseseră ochii albaștri și strălucitori în ceața Leoției.

— Fii de mii de ori binecuvântată! exclamă Norman îmbrățișând-o emoționat, tu care dai bătrânilor mei această consolare.

Intr'o dimineață senină de Iunie Astrid îi însoți la gară. Plutea în aer dulcea și moleșitoarea căldură de vară.

Trenul gâfâia vâjâitor gata de plecare.

..O ultimă îmbrățișare.. apoi Norman se urcă în tren trecând la fereastră.

Astrid în picioare pe peron, cu fața-i dulce ridicată spre el, cu surâsul pe buze și cu lacrimi în ochi, Norman se aplecă strângându-i mâna:

— Curaj adorato! Timpul trece repede — o încurajă. Gândește-te la bucuria nouă care va străluci în viața noastră...

— Da!... da! — murmură Astrid.

— Gândește-te că atunci când te vei sui și tu în acest tren spre a veni la mine, vei ține în brațe copilul nostru.

— Da, — suspină Astrid, — oh, da!

— Copilașul nostru care va fi blond ca spicul grâului! — și Norman surâse, cu surâsul lui blând și bun. — Iți amintești de cântecul acela pe vapor, acel Apollo brun care-mi irita nervi?

Astrid tresări, ochi'i se dilatară. Acele cuvinte nepăsătoare, aruncate așa surâzător, o loviră în adâncul inimei ca un pumnal.

— Dumnezeu să-ți ajute! — murmură Norman, observând cu multă neliniște paloarea ei.

Un fluerat prelung străbătu văzduhul.

Norman!...

— Adio... Astrid adio!

Trenul se puse în mișcare încet.

— Astrid!... draga mea, ... Norman aplecat îi întindea mâna. Ea voi să l-o ajungă, nu putu. Voi să-i strige: — Adio!... dar vocea i-se sparse.

Rămase nemișcată, urmărind trenul cu ochi rătăciți.

. . . .

Norman! Norman! Ah, de l-ar fi putut opri! de l-ar fi putut rechema! de s'ar fi putut arunca la picioarele lui strigându-i tot adevărul.

Cum l-a putut înșela, cum l-a putut trăda până acum? Cum și-a putut sprijini capul pe pieptul lui, cum a putut dormi alături de el, cum l-a putut privi în ochii lui clari și încrezători... și în orice suflare, în orice privire, în orice cuvânt, să mintă, să mintă, să mintă?

Nu, nu mai putea! Mai bine să moară! Să nu-l mai înșele, să nu-l mai trădeze, să nu mai trăiască alături de el într'o continuă minciună.

Și acum?! Cum putea-va rămâne atâta timp aici, departe, cu înspăimântatul secret care-i clocotea în inimă?

Deodată ca un fulger îi străbătu prin gând, o îndoială ca un trăsnet. „Blond ca spicul grâului!" Fi-va în adevăr blond?

Dacă — groaznic gând — dacă invers... va fi brun? deschizând la lumina zilei ochi negri ca cărbunele?

Ca un pumnal în inimă simți că așa va fi. Copilul era al lui Saad Nassir, arabul ce abia cunoscuse, pe care-l și uitase în cele câteva luni de fericire lângă soțul ei iubit.

Cum nu se gândise până azi? Iși da acum perfect seama că copilul era al lui Saad Nassir.

. . . .

Sub strălucitorul cer al Egiptului, în enorma și liniștita grădină a vilei de dincolo de canalul Zomor, trandafirii tânjeau în căldura soarelui de vară.

Un băiat negru, cu tunica albastră venea în fugă aducând un plic. Zări-se de departe pe stăpânul lui, care se plimba gânditor pe alee.

Alergă și închinându-i-se îi spuse:

— Poșta pentru tine Saad Nassir Effendi.

— Iți mulțumesc Sarti.

— Allah să-ți lumineze zilele.

Allah să-ți întovărășească pașii tăi.

Saad Nassir! Credeam că te-am uitat și iată că ziua și noaptea fără somn mă învârtesc ca o nebună, strigând numele tău!

Saad, mi-a frică, frică. Dacă copilul ce port e al tău, nu voi mai avea curajul să trăiesc. Cum l-aș putea duce în brațe aceluia care-l așteaptă ca o binecuvântare a cerului? Iarăși — dacă este al tău, cum voi găsi curajul să-i sfărâm viața, împreună cu a mea, — și pe a lui care-ți aparține?

Saad, Saad, timpul se precipită și spaima mea crește. Mă tem să nu'nnebunesc. Simt că înebunesc. Nu dorm. Toată noaptea stau cu ochii deschiși, înspăimântați în întuneric. Doctorul îmi prescrie calmante, somnifere, cloral și iar cloral. Dar sticluțele cari mi-ar da liniște se înșiră ascunse în fundul unui dulap neatinse.

Nici un pic de apă buzelor mele arse, nici un pic de liniște creerului meu sbuciumat și înfrânt.

Acele sticluțe mi-ar potoli setea și mie și copilului meu, oprindu-ne bătăile inimei, dându-ne liniștea eternă...

. . . .

Intr'o dimineață cenușie de Septembrie, viața și moartea se grăbeau în pragul liniștitei case din Falkland.

— Asta e ora mea, spuse viața.

— Asta e ora mea, spuse moartea.

Astrid tresărind din somn, i se păru că vede pe marginea patului două umbre. Inspăimântată se ridică țipând. Voi să fugă, dar ele neînduplecate își întindeau mâinile spre ea.

— Lăsați-mă, lăsați-mă e prea devreme, gemea Astrid. Una deja îi coprindea mijlocul cu spasme fulgerătoare, pe când cealaltă îi strângea mâinile umede, trăgând-o către dulapul unde erau înșirate sticluțele ucigătoare.

Una săltând-o îi adrobea rinichii, cealaltă o silea să verse într'un potir tot lichidul veninos.

Astfel în tăcere o chinuiau ambele într'un chip sălbatic. Astrid suferea tremurând între amândouă.

— Fii a mea — îi striga una strângându-i ca în clește corpul delicat.

— Fii a mea urla cealaltă, apăsându-i potirul pe buze. Dormi și uiți.

Atunci Astrid, învinsă de spaimă, bău. Ii păru dulce sorbirea veninului. Dar repede viața, înșelând moartea, o coprinse și sfâșiindu-i pântecele, o dobori cu un nou chin.

Paharul îi căzu din mâini vărsând lichidul cristalin la picioarele ei... dar deja se simțea pătrunsă de moleșeala ce-i provocase filtrul și îi deschise înșelătoarele porți ale visului.

Sufletul îi rătăcea prin regiuni întunecoase, prin culmi strălucitoare, apoi liber plutea în aer.

I se părea că un glas plângător o chema de departe:

— Astrid — Astrid!

Se silea să răspundă, dar vocea-i lipsea.

— Deșteaptă-te Astrid! Deșteaptă-te.

Se silea să deschidă ochii, dar pleoapele nu se deslipeau. Aci îi părea că dansa pe nori, aci că plutea spânzurată deasupra unor prăpăstii imense.

— Astrid întoarce-te!

Dar nu se putea întoarce. Un vârtej o purta tot mai departe. Era pierdută... smulsă pentru totdeauna realității, iubirii, bucuriei.. farmecul amintirilor!...

Din nou se simți coprinsă într'un nou vârtej și asvârlită în neant.

...Deodată se auzi o voce slabă, un țipăt scurt. Plânsetul unui nou născut. Depășind depărtările, învingând furtunile, sfâșiind norii, acel țipăt îi pătrunse sufletul. Genele îi tremurară, pleoapele i se deschiseră.

Acelui țipăt slab îi răspunse surâsul matern.

Viața învinsese. Macabra adversară dispăru...

. . . .

Traducere de
Caterina Radian

> Luptătorii înțeleg astăzi că atâta timp cât Țara este în primejdie, nimeni nu poate sta cu mâinile încrucișate.
>
> Luptătorii știu că vrăjmașul nostru comun, cel văzut și mai ales cel nevăzut, încearcă prin toate mijloacele să manevreze legiunile de pe linia de luptă căutând spărturi în front și mai ales spărturi în suflete.
>
> **Generalul Băgulescu la 8 Decemvrie**

SLOVĂ ROMÂNEASCĂ

PEDAGOGIE ȘI CULTURĂ *de V. P. Nicolau* (Ed. Cartea Românească; 230 pagini; 80 lei). Sub titlul Pedagogie și Cultură, domnul V. P. Nicolau publică o interesantă lucrare, care în prima parte, ia în cercetare nu numai probleme de strictă specialitate, ci și probleme care interesează chiar pe nespecialiști. Aici, se discută problema culturii; și anume, dacă pentru Țara românească este indicată adaptarea tendinței ce vede cultura specific națională sub forma culturii minore — cultură privită prin prisma unei mentalități copilărești, ca fiind mai în armonie cu spiritul țărănimii noastre — sau a tendinței ce o vede în forma unei culturi majore.

Autorul, după ce discută desavantajele acestor două tendințe culturale și pericolul ce-l prezintă nu numai pentru pedagogie dar și pentru întreaga desvoltare națională, arată că singura *cultura organic-plasticizantă* este cea indicată pentru țara noastră. Este o cultură ce „se naște făcându-l pe individ să privească civilizația — nu ferindu-l de ea — punându-l în contact cu ea, nu însă cu mentalitatea adoptivă a copilului, nici cu mentalitatea pervertită, prin specializare, a maurului, ci cu mentalitatea tinerească și avidă de tot ce o înconjoară, ce — din însăși necesitatea de a trăi — devine pătimașe, clocotitoare, dinamică și când aceasta este disciplinată, capabilă de trăirea frumosului, eroicului, sublimului divin.

In cadrul culturii organice — plasticizante, plaiul românesc, miturile românești, cerul albastru, își pierd mirosul de muzeu și capătă viață cu putere creeatoare. Toate acestea sunt trăite cu intensitate și fecundate de vitalitatea tinerească, lucru ce nu-l putea face o trăire în spiritul unei mentalități naive de copil și nici în spiritul împietrit, încătărămat în anume forme carcerale ale maturului.

In cadrul culturii organice plasticizante, prezintă interes nu numai elementele ce populează orizontul lumii înconjurătoare, ci oricare element ce ar putea contribui organic la lărgirea acestui orizont".

Din prima parte a lucrării, ne pare deasemeni deosebit de interesantă tendința autorului de a da o fundamentare filozofică pedagogiei și de a nu reduce această disciplină la o serie de rețete practice.

In ce privește coloritul concepției filozofice, autorul lucrării, înclină către un idealism național și ortodox. In ortodoxie vede idealul cel mai potrivit unui sistem de educație românească.

In partea a doua a lucrării, după ce arată necesitatea unui principiu călăuzitor în opera de educație ce o desfășoară profesorul în clasă, indică felul cum acest principiu — care nu poate fi decât unul formativ organicist — se aplică în domeniul metodei și studiului metodei și studiul individualității elevului.

Ne pare deosebit de interesantă, originală și îndrăsneață încercarea de a sfărâma vechile tipice herbartiene ce mai conduc încă pe dascălii noștri.

Lucrarea domnului Nicolau este o lucrare de pedagogie, ce fără a nesocoti trecutul și realitățile dela noi, caută să dea un suflu nou și să creeze o atmosferă științifică gândirii pedagogice.

Revista „Convorbiri literare"

— In scurta noastră cultură, bolnavă de provizorat și de improvizație, 73 ani existență ai unei reviste constituie o durată semnificativă de care singură „Convorbiri literare" se bucură. O revistă ca aceasta — toată lumea cunoaște rolul singular pe care l-a jucat în cultura română — înseamnă o întreagă tradiție spirituală, un întreg trecut, în virtutea căruia participă necontenit la viața neamului. Așa fiind, era cu neputință ca revista în care a străluminat flacăra pură a lui Eminescu, să nu participe direct la marea dramă românească din vara trecută, împinsă de un sentiment de adâncă reverență națională. Marile dureri sunt mute. Deaceea nici „Convorbirile literare" n'au putut apărea în acest răstimp. Nu din alt motiv, ci acesta: o profundă cauză morală, o mută participare la suferințele neamului.

„Oricine va înțelege — mărturisește d. prof. I. E. Torouțiu, în prefața tristă a numărului apărut de rând — că atunci când ne arde ... nouă mai puțin ca oricul ne ... poesie și că oricare literatură ... tristică am fi cuprins între ... revistei, n'ar fi fost în măsură ... înalțe până la marea tragedie a ... tecării hotarelor noastre, a sfâși... relor bejenii dela răsărit, miază... miază-noapte. Și cetitorul, și om... știință, și prozatorul, și poetul, în ... ferință pot doar suferi, iar peste ... se aștern liniștea și tăcerea".

Cetitorii însă n'au avut de su... Revista a apărut într'un volum ... siv Iulie—Decembrie, de 600 pa... închinat provinciilor răpite, cu un ... bat material documentar, istoric, ... rar și folcloric, dens și substan... care îi fac necesară prezența pe m... oricărui intelectual.

In rândul eforturilor excepțio... pe care le cere redactarea unei ... menea reviste, avem obligația ... să însemnăm râvna sârguincioasă ... inteligentă a poetului Teodor Munteanu care, împreună cu ... xandru Ionescu, un publicist de ... loare, formează temelia redacției ... a „Convorbirilor".

Pentru noi este uimitor cum în ... mea asta de aspre constrângeri ... prudență pecuniară, se mai gă... oameni ca profesorul I. E. Torouțiu care să se așeze integral în slujba ... nei autentice fapte de cultură.

Lictor

Incrustări

STUDIOURILE DE RADIO din Geneva, au introdus așa numitele Tribunale ale cărților. La aceste emisiuni lunare, trei scriitori — dintre care unul face pe judecătorul, unul pe reclamantul iar altul pe avocatul — deliberează asupra cărților noi apărute și-și dau verdictul lor.

CEL MAI MODERN institut de cercetări aerodinamice cu aplicațiuni la avioane, se află la Göttingen. In prezent se studiază problema înghețului. Astfel, se expun diferite părți de avion la un curent de aer mult scăzut și se înregistrează fazele caracteristice. Se caută cauzele și efectele depunerii stratului de ghiață pe aripi. Se studiază deasemeni și efectele depunerii gheții pe armele de la bord — în special asupra mitralierelor.

DEȘI IN PLIN RAZBOI contra Angliei, totuși repertoriul Shakesperian, domină stagiunea teatrală berlineză.

La „Kleines Haus" de la „Staatstheater", Heinz Hilpert montează „Visul unei nopți de vară", în timp ce Gustaf Gründgens, montează „Cum vă place" la „Deutscher Theater".

ANUL TRECUT înregistram fenomenul îngrijorător al traducerilor ce amenință scrierile originale. Anul trecut apăreau puține cărți românești. Anul acesta însă nu mai apar deloc. Scriitori consacrați nu mai scriu deloc (afară poate de Ionel Teodoreanu care s'a fixat însă la „cantitativ") iar debutanții nu mai există. De ce nu se manifestă acum noile talente?

IN 1918, răposatul Baden Powell a rostit următoarea frază profetică: „Va trebui să așteptăm până în 1940, ca să vedem cine a câștigat războiul în realitate"...

Baden Powell nu s'a gândit că va fi într'adevăr profet, căci aci nu mai e nici o îndoială asupra adevăratului sens al acestei profeții.

AȚI AUZIT DE ANTONIO GENINA? Deși puțin cunoscut la noi, totuși Genina contează în apus ca unul din cei mai buni realizatori ai filmului eroic. Ultimul său film, Asediul Alcazarului, care redă eroica epopee a generalului Moscardo, a fost încununat la Biennala din Veneția și primit cu elogii ... de public și critică.

D. St.

Corneliu Z. Codreanu - Căpitanul veșnic al României

Viața Căpitanului se confundă permanent cu destinul neamului — Sabie între două lumi

Ferecat în adâncuri, duhul Căpitanului a spart întunerecul și a crescut biruitor peste țară.

Creatorul Legiunii — cel mai mare erou român

România este străjuită astăzi de duhul nemuritor al Căpitanului Corneliu Codreanu, asasinat mișelește de cei mai infami călăi ai istoriei, n'a murit. Fiindcă eroul cu sufletul mare cât țara și înalt cât cerul ei, nu poate muri. „Până nu se va întunecea cerul românesc peste sufletele noastre, Căpitanul nu poate muri" — spune Horia Sima. Și nu va muri, fiindcă viața lui se confundă permanent cu destinul neamului, iar neamurile nu pot muri decât prin voia lui Dumnezeu. Prin faptul că a făcut să se nască dintre noi, Dumnezeu ne-a arătat cât de mult ne iubește.

Cei cari au crezut că-l pot pecetlui cu lespezile grele ale istoriei, s'au înșelat amarnic. Viața lui, care s'a mistuit în durerile neamului ca o verde flacără de baladă, s'a prefăcut după moartea cea trupească, într'o cutremurătoare legendă tutelară, care nu ne va părăsi în vecii vecilor.

Profilul gigantic al eroului se înalță, ca o aspră mustrare din veacuri, la răspântia a două lumi, așa cum îl știm, în zeghea lui de piatră. Întocmai cum răsare din slova înflăcărată a lui Ion Banea:

„Căpitanul !"

Este o piatră de hotar; o graniță. Sabie întinsă între două lumi.

Una veche, pe care o înfruntă cu bărbăție, distrugând-o; alta nouă, pe care o creează, îi dă viață, o chiamă la lumină".

OMUL

Amănuntele biografice, cu toată marea lor importanță pentru cunoașterea vieții Căpitanului — deși nu o au toate în acelaș mod pentru înțelegerea ei — n'avem intenția să le desfășurăm aici. Le putem găsi în alte cărți, într'o formă perfectă, în riguroasa desfășurare cronologică a faptelor. Sunt unele momente care au o adevărată valoare hotărâtoare și simbolică, mai ales în prima parte a existenței, asupra închegării de mai târziu a vieții și operei sale.

Le-am putea numi: pădurea Dobrina, înfigerea drapelului pe atelierele Nicolina, lupta din ușa Universității din Iași, când cerea ca anul universitar să se înceapă prin binecuvântarea Bisericii, momentul Văcărești, când are revelația în fața Icoanei Sfântului Arhanghel Mihail, împușcarea lui Manciu, tabăra dela Ungheni, prima din lume și ceasul întemeierii legiunii. Toate acestea se pot afla din însăși cartea Lui, din care se vor adăpa necontenit toate generațiile care vor să învețe adevărul românesc, dela izvoare.

Pe noi ne interesează acum numai anumite linii mari ale vieții Sale, din perspectiva cărora putem înțelege mai bine figura tragică a Celui ce a fost trimis să mântuiască România.

Corneliu Codreanu, omul românesc prin excelență, încărcat de toate virtuțile strălucitoare ale desăvârșirii fizice și morale, „Cavalerul medieval fără frică și prihană", a trăit printre noi și ne-a învățat, și cei mai mulți nu l-am cunoscut pre dânsul și nu l-am urmat.

Patria, pădurea și muntele sunt cele trei mari iubiri ale Căpitanului. Fiorii lor l-au cutremurat sufletul și l-au făcut să fie așa cum ni s'a înfățișat.

Iată cât de limpede îl prinde Ion Banea în aceste trei chipuri curate ale iubirii.

„Sufletul Căpitanului este cuprins de trei mari pasiuni. Intâia și cea mai puternică este iubirea de Patrie, înțelegerea suferințelor și a sbuciumului ei, precum și chemarea pe care o face pământul în care dorm toate amintirile, toată slava noastră și dela care așteptăm să ne vină și mântuirea".

Dragostea de codru este o altă pasiune care răbufnește din tot ceea ce a scris Căpitanul. Iubește codrul într'un mod tainic și superior. Frăția proverbială a românului cu pădurea, în sufletul lui își găsește nuanță înțelegere., „în tăcerea nopților de închisoare, visând la România pe care ne-au cântat-o mamele la căpătâiu și de care ne-am legat atâtea nădejdi și atâtea doruri sfinte, adesea ne întoarcem îndărăt spre codrii pe cari i-am părăsit, spre țara strămoșilor".

Și țara strămoșească pentru Căpitan este muntele, a treia lui pasiune. Cum iubesc vulturii stâncile, așa iubește Căpitanul muntele. Aici îi place să-și odihnească sufletul și ochii, străpungând cu privirea lui depărtările. In înălțime se simte bine, respiră cu ardoare aerul rece și curat al pădurii, care îi dă viață și putere. Ii place linia dreaptă a stâncilor, sălbătecia locurilor și desimea brazilor".

Patria este cuvântul magic care tresară în toată ființa Căpitanului. „In clipa când dușmanii ne copleșesc și politicienii ne vând, Români, strigați cu înfrigurare, ca pe potecile munților, în ceasurile de furtună: PATRIA, PATRIA, PATRIA !" Iubirea aceasta de patrie a concretizat'o în săculețul de pământ simbolic, strâns din toate colțurile sacre ale Românismului. Și cu atâta ardoare iubea Căpitanul pământul sfânt al țării, încât a mărturisit în nenumărate rânduri că, dacă ar muri, ar vrea să nu fie îngropat nici în coșciug de scânduri, nici în sarcofag de piatră, ci deadreptul pe inima fragedă a lutului.

Pădurea, cu marile ei taine vegetale și jivinile mândre care se ascund în ea, îl atrăgea printr'o adâncă vocație ancestrală. Străbunii lui erau din vremuri străvechi pădurari, oameni ai pădurii. Pădurea trecutului era pentru el ascunzișul acestor viețăți superbe: zimbrul și cerbul. Intr'unul intuia stema voevodală a Moldovei, iar în celălalt, apariția miraculoasă a Sfântului Hubert, vânătorul. Il mai chema spre pădure un dor puternic după haiducie și admirația pentru vremile acelea, când ea înflorea pe pământul nostru.

Muntele îi oferea pilda aspră și bărbătească a statorniciei neclintite în vreme și dincolo de ea. Ii plăcea truda ascetică a urcușului și culmile albastre, care invită la ascensiuni transcendentale.

LINIA NEAMULUI

Un suflet înflorat de asemenea mistuitoare pasiuni nu putea decât să se confunde cu linia veșnică de viață a neamului.

Dar ce este neamul?

Ne-o spune Căpitanul:

„Când zicem neamul românesc, înțelegem nu numai pe toți românii trăind pe acelaș teritoriu, având acelaș trecut și acelaș viitor, acelaș port, aceeași limbă, aceleași interese prezente.

Când zicem neamul românesc, înțelegem: toți Românii vii și morți, cari au trăit dela începutul istoriei pe acest pământ și cari vor mai trăi și în viitor.

Neamul cuprinde:

1. Toți Românii aflători, în prezent, în viață.

2. Toate sufletele morților și mormintele strămoșilor.

3. Toți cei ce se vor naște Români.

Un popor ajunge la conștiința de sine, când ajunge la conștiința acestui întreg, nu numai la aceea a intereselor sale.

Neamul are:

1. Un patrimoniu fizic, biologic: carnea și sângele.

2. Un patrimoniu material: pământul țării și bogăția lui.

3. Un patrimoniu spiritual care cuprinde: a. Concepția lui despre Dumnezeu. b. Onoarea lui și c. Cultura lui."

Patrimoniul spiritual, mai vast decât cele biologic și material, are aceste trei dimensiuni: metafizică, etică și culturală. Neamul există deci pe două planuri deosebite, care se unesc însă în aceeași ființă: concret și spiritual. Harta spirituală a neamului depășește hotarele lui concrete. Așa fiind, este imposibil ca rostul unui neam să fie numai pământesc. Fiecare neam are un rost anume, un țel final mult mai înalt.

Care este țelul final al neamului? Ne învață tot Căpitanul:

„Este viața?

Dacă este viața, atunci nu interesează mijloacele pe care neamurile

le întrebuințează spre a și-o asigura. Toate sunt bune, chiar și cele mai rele.

Se pune deci problema: După ce se conduc națiunile în raport cu alte națiuni? După animalul din ele? După tigrul din ele? După legea peștilor din mare sau a fiarelor din pădure?

Țelul final nu este viața. Ci INVIEREA. Invierea neamurilor în numele Mântuitorului Iisus Hristos. Creația, cultura, nu-i decât un mijloc nu un scop, cum s'a crezut, pentru a obține această înviere. Este rodul talentului, pe care Dumnezeu l-a sădit în neamul nostru, de care trebuie să răspundem. Va veni o vreme când toate neamurile pământului vor învia, cu toți morții și cu toți regii și împărații lor. Având fiecare neam locul său înaintea tronului lui Dumnezeu. Acest moment final, „învierea din morți", este țelul cel mai înalt și mai sublim către care se poate înălța un neam.

Neamul este deci o entitate care își prelungește viața și dincolo de pământ. Neamurile sunt realități și în lumea cealaltă, nu numai pe lumea aceasta".

Concepția aceasta despre neam, organică și spiritualistă în acelaș timp, unită cu viziunea extraordinară a Invierii, proiectată pe un grandios fundal eshatologic, capătă o amploare pe care nu o întâlnim de cât prea rar în filosofia istoriei și care nu putea izvorî de cât din înaltă respirație metafizică a Căpitanului.

„Nouă, Românilor — spune Căpitanul mai departe —, neamului nostru, ca oricăruï neam din lume, Dumnezeu ne-a sădit o misiune, Dumnezeu ne-a hotărât un destin istoric.

Cea dintâi lege pe care un neam trebuie s'o urmeze este aceea de a merge pe linia acestui destin, împlinindu-și misiunea încredințată".

Căpitanul a intuit linia destinului românesc. Mai mult, el s'a identificat cu ea, prin suferință și jertfă, s'a confundat desăvârșit cu misiunea eternă a neamului, încât a putut să ne readucă și pe noi pe drumul curat al destinului propriu și firesc. In inima lui, cât țara și veacurile, s'au sbuciumat toate furtunile istoriei și au dat chiot nădejdile. Acesta a fost mesagiul ceresc al Căpitanului, ca să ne regăsim pe linia înaltă a neamului, împăcați pentru totdeauna.

INCHISORILE CAPITANULUI

Ca să-și îndeplinească mesagiul, Alesul Arhanghelului a trebuit să sufere necontenit pentru alții, să ispășească pentru toți, să ne răscumpere. Viața lui este un neîntrerupt șir de răscumpărări pentru păcatele neamului, experimentând în carnea și în spiritul lui toată scara durerilor umane. Cel mai dramatic capitol, cel mai răscolitor și cel mai decisiv pentru captarea revelațiilor și comuniunea cu țara și spiritul nemuritor al neamului, îl formează închisorile Sale.

Cât de mult a suferit Căpitanul, El n'a vrut să ne-o mărturisească niciodată. Din rândurile însă pe care le-a scris și din zâmbetul acela amar, de superioară înțelegere a durerii umane, putem și noi pricepe cât de puțin. El, care iubea, ca nimeni altul, viața curată în mijlocul naturii, soarele, tinerețea taberei, urcușul sprinten pe munți — Predealul și Rarăul! — marea — Carmen-Sylva! — a cunoscut de nenumărate ori cumplita claustrare fizică a celulei. Și dincolo de simbolul de zăbrele al Legiunii se zărește parcă o frântură din cerul după care jinduia Căpitanul.

Cincisprezece ani de zile a fost hărțuit prin judecăți și târât prin toate închisorile țării. Trupul i-a fost vlăguit și îndurerat, dar spiritul s'a aplecat asupra lui însuși și s'a regăsit pe sine viu și creator, în cămările tainice unde se petrec descoperirile dumnezeești.

Corneliu Codreanu singur, din miile de ani ai Legiunii, a luat asupră-și aproape 1000 de zile de temniță. Prima acestora, 29 Martie 1923 până la 6 Aprilie, „Poarta Verde". Apoi 9 Oct. 1923 — Martie 1924, Văcărești. 25 Oct. 1924 — 25 Maiu 1925 Galata, Focșani, Severin. Două zile 1926 la Focșani. 17 zile luna Aprilie 1928, Galata. 26 Iulie 1930 — 30 Aug. 1930 Văcărești. 12 Ianuarie — 1 Aprilie 1931, Văcărești. Ascuns dela 8 Dec. 1933 — 14 Martie 1934, când s'a predat, stând la Consiliul de Războiu până la 5 Aprilie. Martie 1938 — 30 Noembrie 1938, Văcărești, Jilava, Râmnicul Sărat, iar în noaptea sfântului Andrei este ucis de criminali împreună cu Nicadorii și Decemvirii.

Poarta Verde, Galata, Văcărești, Focșani, Severin, Consiliul de Războiu, Râmnicu-Sărat, Jilava, tot atâtea ziduri negre și mucede pe care le-a sfințit prin prezența Lui.

Când a fost arestat pentru prima oară, Căpitanul era revoltat peste măsură și nu putea admite ca un luptător naționalist să fie dus la închisoare.

„Când am auzit, mi s'a făcut negru înaintea ochilor. Pe acea vreme, „arestat" era ceva infamant. Nimeni dintre Ieșeni nu mai fusese arestat și nu se auzise ca un student naționalist să fie arestat. Dar eu cu trecutul meu de luptător?"

Horia Nițulescu

(Continuare în pag. 4-a.)

ORTODOXIA ȘI MUNCA

Războiul actual pare a avea un fundament moral: repartiția spațiilor geografice după mărimea popoarelor, pentruca fiecare individ să-și găsească de muncă și să contribue astfel la îmbunătățirea stării sociale generale.

Iată dar că popoarele care se luptă pentru a construi o nouă ordine socială, ordine în care să primeze morala și dreptatea, ridică munca în starea ei morală naturală și-i restabilește poziția pe care vechile concepte economico-materialiste i-o dărâmase. Și printre popoarele care și-au ales drept țintă reabilitarea morală a muncii, trebue evidențiat poporul german.

Inainte de războiul mondial și mai ales între războiul mondial și cel actual, aurul, acest element material, ajunsese zeul suprem al lumii, tiranul vieții individuale și colective, valorificatorul maximalizat al oricărei sforțări creatoare umane. El, aurul, era alfa și omega lumii. Cine îl avea, prin brațele lui primejdioase, stăpânea întreg globul. Puținii pontifi slujitori ai monstrului strălucitor erau jidovii. Ei se risipiseră în marile centre și răscruci ale lumii, ridicaseră temple marelui desfrânat și țineau subt jug întreaga lume. Tot ceeace convenea marilor pontifi jidani era ridicat în slavă și poleit în strălucirea molohului desfrânat, tot ceeace apărea ca autentic, sănătos, justițiabil pentru lumea întreagă era devalorizat tot prin puterea înspăimântătorului moloh al lumii: aurul.

Și iată că Germania pornește un crunt războiu pentru dărâmarea molohului și pentru restabilirea adevăratei valori umane: munca.

Aurul, element material, nu putea avea nimic moral în sine și în efectele stăpânirii lui.

Munca, sforțarea spirituală și fizică umană, e singura și marea valoare morală umană.

Pentru aceasta consecințele stăpânirii aurului, stăpânire maximalizată, nu puteau fi decât păgubitoare pentru om, pe când consecințele muncii nu puteau decât să restabilească pe om în cinstea lui de adevărat fiu al lui Dumnezeu.

Spune cartea Genezii că Dumnezeu așa l-a blestemat pe Adam care ascultând de sfaturile Evei, călcase porunca Domnului: „... blestemat să fie pământul din pricina ta! Cu trudă să te hrănești din el, în toate zilele vieții tale. Spini și pălămidă să-ți aducă și să mănânci buruenile câmpului. Intru sudoarea feței tale să mănânci pâine, până când te vei întoarce în pământ căci din el ai fost luat. Căci pulbere ești și în pulbere te vei întoarce" (Geneza, cap. III 17—19).

Sfântul Ioan Damaschinul referindu-se la acest pasaj al Genezii, zice: „După călcarea poruncii potrivit hotărîrii Domnului, a răsărit din pământ și spinul. Potrivit acestei porunci, spinul s'a unit cu desfătarea trandafirului spre a ne aduce nouă aminte de călcarea poruncii, din pricina căreea pământul a fost condamnat să producă spini și ciulini" (Sf. Ioan Damaschin; Dogmatica, trad. Buc. 1938, p. 92).

Deci de când mijeau zorile omenirii, munca a fost impusă omului cu un profund sens moral: prin muncă că-și expieze păcatul făcut. Muncă grea întrucât întreaga fire devenise protivnică omului. Spinul și pălămida vor apare printre florile și grâul semănate de om. Durerea se va împleti cu bucuria în destinul uman.

Parfumul și colorile florilor vor aminti omului de fericirea raiului: iar spinii cari vor întovărăși până și cele mai frumoase flori, ca trandafirii, vor aminti omului de durerea pierderii raiului și de munca pe care va trebui să o împlinească spre a putea să se mai apropie întrucâtva de paradisul pierdut.

Munca, după textul scripturistic, nu este numai o pedeapsă dată omului pentru greșala făcută, ci e și un act de demnitate: sudoarea care va îmbrobodi fruntea omului în câmp; în uzină, în laborator, întru câștigarea pâinii și întru deslegarea tainelor cosmice, va fi pecetea demnității și reabilitării umane în fața Creatorului. Omul va dovedi că împlinește și suportă destinul ce i s'a dat, nu din pricina lui Dumnezeu, ci din a omului însuși.

In acest sens munca îl leagă pe om de Dumnezeu, la putere de rugăciune, de expiere. Munca potolește vâlvătăile săbiei Arhanghelului care păzește intrarea edenică.

Alte căi de reabilitare umană nu există, în fața Stăpânului universal, decât munca, sudoarea, creația.

Ceeace e demn de remarcat din pasagiul citat din Geneză, e faptul că munca nu i-a fost impusă omului, munca n'a fost arătată ca un act absolut obligator pentru om. Prin muncă numai i s'a arătat omului calea de reabilitare, dar i s'a lăsat libertatea de a mânca sau nu pâine. Fiindcă după cum din proprie hotărâre, omul a călcat porunca Domnului și singur s'a îndepărtat de fericirea paradisiacă, tot astfel din proprie hotărâre se va reabilita sau nu în fața lui Dumnezeu. Dumnezeu i-a arătat numai pământul pe care va avea să-l fecundeze, dându-i-l în stăpânire, cu toate consecințele lui dureroase.

Omul devine stăpân al pământului și al muncii sale. Reabilitarea lui în fața lui Dumnezeu și păstrarea demnității sale de fiu al Cerului, față de celelalte făpturi pământești, se vor împlini prin muncă, prin sudoare. Cucerirea cerului se va face numai prin muncă. Omul se va sbate deacum între nostalgia paradisului pierdut și grija de-a fructifica vastitatea pământului pe care Dumnezeu i l-a dat în dar.

Intre om, pământ și muncă s'a creat o unitate indestructibilă, cum pe drept afirmă Lacordaire: „Tradițiunea sancționată de Evanghelie, consacră proprietatea subt forma sa individuală; după tradiția Evangheliei Dumnezeu ar fi zis omului: „Tu ești stăpânul muncii tale, căci munca ta ste activitatea ta și activitatea ta ești tu. A te îndepărta din domeniul muncii tale, adică posesiunea ta însuți, din ceeace te face o ființă vie și liberă. Tu ești deci stăpânul muncii tale. Tu ești deasemenea al pământului în porțiunea pe care munca ta o va fecunda-o; căci munca ta nu este nimic fără pământ și pământul nu este nimic fără munca ta; unul și altul se susțin și trăesc în mod reciproc".

(P. H. — D. Lacordaire: Oeuvre, t. III. Paris 1921 p. p. 283—4.)

Pr. Sandu Tudor

Metodele și substratul propagandei britanice în România

Şi la noi când cineva vrea să pară că e un om instruit, cu cunoştinţa de limbi străine, citează din alte limbi — chiar dacă acestea nu sunt înţelese — dar n'are deafaco.

Lumei îi place să fie „gentleman", iar cineva care a lucrat cinstit, a procedat „fair" şi aşa mai departe. Cu prilejul acesta ne gândim la imaginea ideală a unui lord englez din romanele Sherlock Holmes şi în faţa noastră stă exemplarul desăvârşit al „omului de cultură", astfel cum l-a produs „merry old England".

Există însă oameni care nu sunt tocmai familiarizaţi cu aceste expresii sau nu cunosc adevăratul lor înţeles. Câteva exemple pentru aceştia.

Englezii au pierdut partida în Europa de Sud-est. „Gentlemen"-nii reacţionează la aceasta prin ştirile răspândite de Agenţia Reuter, despre care se afirmă (cel puţin în câteva saloane bucureştene şi în prăvăliile din Văcăreşti) că spune întotdeauna adevărul.

Reuter anunţă: S'a încercat un atentat împotriva generalului Antonescu.

Această ştire este „fair".

Reuter anunţă: Mii de morţi în România, ca urmare a luptelor sângeroase, date de membrii Gărzii de Fier între ei.

Răspândirea unor astfel de ştiri este „Gentlemanlike".

Reuter anunţă: Războiul civil a fost înăbuşit cu ajutorul trupelor germane.

Astfel de ştiri mărturisesc că autorul lor este „on the level".

După acest mic „vocabular" englez, care va da, desigur, de gândit multora, aflăm de cuviinţă să informăm cetitorii noştri despre istoria originei Agenţiei Reuter şi despre adevărata sa menire. Când vor cunoaşte acestea, ei nu se vor mai mira de activitatea acestei Agenţii, care n'are altă sarcină decât aceia de a aţâţa popoarele şi a semăna nemulţumire spre a servi pretinsele interese ale poporului englez.

Faptul că azi Reuter se repede cu potopul său de ştiri mincinoase împotriva României, nu este de mirat, mai ales dacă luăm în considerare atitudinea României noui faţă de reprezentanţii bine cuvântaţei democraţii mondiale, jidanul şi francmasoneria.

Cine a fondat Agenţia Reuter?

Jidanul Jakob Josaphat alias Paul Julius Reuter, care după ce a fost „acţionar" la o librărie din Berlin, a furat 6.000 de taleri ai întreprinderei şi a venit la Londra, trecând prin Paris, ca „refugiat politic".

Voia poate bătrânul jidan Josaphat să fericească lumea cu ştirile sale? Intreprinderea care în anul 1865 a luat numele „Reuter's Telegramm Company Ltd." se ocupa într'o măsură surprinzător de mare cu afaceri bancare.

Ştirile despre evenimentele politice din lume, care la început au fost exploatate, bineînţeles, de întreprinderea Reuter şi erau puse numai după aceia la dispoziţia presei, ofereau ocazii excelente pentru afaceri mari şi sigure.

Agenţia Reuter anexă a Serviciului Secret britanic.

Guvernul englez a preluat prin'tr'un consorţiu de palaje Agenţia Reuter, după ce acţionarii au fost cumpăraţi cu câte o jumătate de milion lire sterline. Pentru conducerea centralei Reuter, devenită acum oficială, a fost numit Sir Rodewick Jones, care mai are chiar şi astăzi conducerea, un om, care deabia se arăta în public, care este însă unul dintre cei mai importanţi oameni, ai imperiului în prăbuşire.

Redactorul principal al Agenţiei Reuter este fostul ofiţer din gardă, Rickettson-Hatt, care — şi aici se prevăd din nou lucruri secrete — în timpul războiului mondial, a fost ofiţer în conducerea Intelligence Service-ului. Rickettson-Hatt, a fondat ca sucursală a Intelligence Service-ului „Marele Serviciu" în care, — el a reunit toţi reprezentanţii Agenţiei Reuter — din aceştia există mii în permanenţă şi sute de mii de ocazie! — formându-i totodată agenţi ai Intelligence Service-ului.

(Buletinul german)

Scriitorii militari în Comandamentul luptătorilor

Acţiunea de solidarizare şi de unificare a tuturor luptătorilor într'un singur front de simţire românească şi de jertfă, pentru marea reîntregire care trebue să vină găseşte tot mai larg ecou în rândurile celor care au purtat steagurile biruinţei de ieri şi oferă ţării un splendid şi reconfortant exemplu de adâncă şi vastă comuniune sufletească.

Personalitatea dominatoare şi dinamică a d-lui General Băgulescu a izbutit într'un timp record să galvanizeze în jurul său toate puterile morale ale luptătorilor întorşi din tranşeele glorioase şi a putut astfel să toarne într'un bloc uriaş întreaga simţire a unui neam care aşteapta din nou semnalul vijelioaselor avânturi.

Generalul Băgulescu este în serviciul comandat al Destinului nostru major şi prin acţiunea sa face încă odată dovada caracterului său de stâncă şi a unei puteri de sacrificiu de o generozitate şi de un cavalerism fără reproş.

De curând s'au aliniat sub stindardul ridicat de Generalul-Erou şi scriitorii militari.

Intr'o şedinţă recentă „Asociaţia Scriitorilor Militari" în cap cu d-nii General Economu, Dabija şi Manolescu, într'o emoţionantă unanimitate, a decis integrarea sa în Comandamentul Naţional al Luptătorilor şi a cerut alinierea ei în şirurile care se pregătesc pentru ziua cea mare, când Conducătorul şi Salvatorul Statului — Generalul Antonescu — va pune să sune din nou goarnele.

Procesul de lămurire şi de redresare a conştiinţei ofensive a Neamului Românesc este, după toate aceste semne, în faza lui ultimă.

Intr'o cadenţă unică şi amplă Ţara Naţional Legionară e gata să pornească spre culmi, spre ţelurile de fulger ale istoriei şi ale veşniciilor.

AXA SUD-EST

Adeziunea Ungariei, a României şi a Slovaciei la pactul tripartit a adăogat axei europene o axă sud-estică trecând prin Presburg, Budapesta Bucureşti. Această alianţă politică arată pe de oparte preponderenţa cucerită de către puterile axei după victoria dela Vest şi constitue pe de altă parte o nouă bază de sprijin pentru reorganizarea europeană întreprinsă de către puterile axei. Triunghiul Berlin—Roma—Bucureşti, constitue un factor militar, politic şi economic de o importanţă cu atât mai semnificativă cu cât puterile care flanchează acest triunghiu — Spania şi Rusia — sunt deasemenea în termeni amicali cu acest bloc. Graţie acestei înţelegeri diplomatice, Anglia nu mai are nici un cuvânt în Europa (W. P. D.)

Capacitatea demografică și coloniile

Mai multe ţări din Europa cu toate că au o eficienţă demografică cu totul scăzută, stăpânesc colonii cu mult mai întinse de cât ţările cu un excedent de populaţie

Olanda, de pildă, a cărei suprafaţă nu este mai mare de cât 35.000 km. p. şi a cărei populaţie nu trece de 8.500.000 de suflete, stăpâneşte un teritoriu colonial de 2.046.000 km. p. pe care trăesc 32,6 persoane pe km. p. Fiecare cetăţean olandez poate deci să dispună de 24 km. p. şi de 7.828 indigeni.

Franţa, după tratatul dela Versailles, şi-a creat un Imperiu colonial care ocupă al doilea loc în lume. După calculele făcute, fiecare francez dispune, în colonii, de o suprafaţă de 29,7 km. p. şi de 1.644 de indigeni. Această proporţie este de şase ori mai mare de cât cea a Italiei.

Cu Belgia se întâmplă cam acelaş lucru. Fiecare belgian posedă, în afara Regatului, 28,9 km. p. şi 1.630 suflete.

Coloniile Portugaliei sunt mai importante de cât cele ale Italiei, căci ele au în total 2.082.000 km. p. şi o populaţie de circa 9.250.000, cu o densitate de 4,4. Fiecare portughez poate stăpâni, deci, 28,7 km. p. şi 1.269 colonişti.

Spania care altădată avea cel mai întins Imperiu colonial din lume, nu are acum de cât 332.800 km. p. şi o populaţie care deabea trece de 1.000.000 de locuitori. Fiecare spaniol dispune deci de 1,5 km. p. şi de 0.040 suflete. (Bit).

LA TORINO, IN CADRUL UNUI CONGRES S'A DISCUTAT ORIENTAREA ECONOMIEI IN EUROPA FASCISTĂ

Torino. — In zilele de 13 şi 14 Ianuarie, a avut loc la Torino, în „aula magna" a Facultăţii de economie şi comerţ, Congresul naţional al cercetătorilor în domeniul economiei şi al studiilor sociale. Acest Congres a fost autorizat de către secretariatul general al G. V. F. (Gioventu Universitaria Fascista) şi a tratat despre „orientarea economiei în Europa fascistă". A fost discutate următoarele cinci teme: 1) principiile reclădirii economice; 2) organizarea spaţiilor vitale; 3) răspândirea corporatismului; 4) perspective monetare şi financiare; 5) ţelurile sociale ale reclădirii economice. (Bit).

Corneliu Z. Codreanu
Căpitanul veşnic al României

(Urmare din pag. 3-a.)

Protestează vehement, însă este dus cu forţa la penitenciar.

„Pare că această protestare a mea — mărturiseşte mai târziu Căpitanul — de a intra pe linia arestărilor era un presentiment că multă suferinţă va trebui să îndur, odată intrat pe această cale, între zidurile reci ale închisorilor".

Primele zile de arest le suportă foarte greu, într'o teribilă revoltă sufletească, fiindcă nu putea admite cu niciun chip ca cineva să fie arestat numai fiindcă luptă pentru neamul său.

Dar nu atât lanţurile îl dor pe Căpitan, cât acea cumplită degradare a demnităţii umane, umilirea omului în ceeace are mai de preţ, sentimentul libertăţii. Iată cum descrie el primul contact mai aspru cu organele poliţieneşti:

„După ce străbatem mai multe străzi, intrăm la Prefectura Poliţiei. Suntem coborâţi, apoi introduşi într'o cameră. Acolo suntem căutaţi prin buzunare. Ni se ia tot ce aveam asupra noastră, plus guler şi cravată. Această căutare prin buzunare, această despuiere de gulere, acest tratament de pungaşi de buzunare ne umileşte până la ultima expresie. Dar suntem abia la începutul acestui drum al umilinţei. Puşi apoi, în picioare cu faţa la perete, fără a avea dreptul să întoarcem capul şi ţinuţi mai multă vreme în situaţia aceasta, ne gândiam: oameni de acum câteva ceasuri, liberi, mândri şi hotărâţi de a sfărâma lanţurile neamului nostru, iată ce am ajuns: nişte bieţi neputincioşi, stând cu feţele la perete nemişcaţi, la porunca unor nenorociţi de agenţi de poliţie, căutaţi prin buzunare ca pungaşii, despuiaţi de gulere, cravate, batiste, inele.

De acum va veni marea noastră suferinţă, care încetul cu încetul ne va sfâşia inima. Ea începea prin umilirea noastră.

Cred că nu există suferinţă mai mare pentru un luptător, care trăeşte din mândrie şi din onoare, de cât desarmarea şi apoi umilirea lui. Totdeauna, moartea e mult mai dulce decât aceasta".

Libertatea sau moartea, aceasta era teribila lui dilemă, la început. „Mie-mi place libertatea. Dacă nu o am, mor" — scrie undeva. Şi cu toate acestea, a răbdat supraomeneşte. O voinţă extraordinară îi ţine puterile încordate. „După confirmare — scrie Căpitanul —, readus la Galata, m'am văzut din nou în aceeaşi cameră întunecoasă. Afară începuse vremea rea. Lipsit de foc, m'a cuprins frigul. Am încercat să adorm pe scânduri. Am aţipit vreo jumătate de oră, dar mă dureau oasele. Din cauza frigului ce venea dela cimentul de jos, începusem să am dureri la rinichi. Văzând că-mi pierd puterile, am făcut apel la voinţă şi la gimnastică. Toată noaptea, din oră în oră, mă sculam, făceam câte 10 minute gimnastică şi căutam cu îndârjire să mă menţin în puteri."

Câtă umanitate îndurerată în închisorile Căpitanului! A cunoscut şi El supliciile singurătăţii, tragicele crispări şi agonii interioare, regretul sfâşietor pentru atâtea ceasuri luminoase şi nostalgia după tinereţea care se risipise, cheltuită în închisori. Iată de pildă aceste pagini, smulse parcă dintr'o universală antologie a suferinţei:

„In aceeaşi celulă umedă şi întunecoasă, stând pe marginea tare a patului cu braţele la piept şi cu capul aplecat de greutatea gândurilor, trece timpul minut, după minut.

E grozavă singurătatea!

Cu părere de rău mă gândesc la acele versuri:

„Gaudeamus igitur,
Iuvenes dum sumus".

Să ne bucurăm aşa dar, cât suntem tineri! versurile care au încălzit, au bucurat, au încununat cu cununa veseliei tinereţea tuturor generaţiilor de studenţi. Este un drept al tinereţii de a se veseli, de a petrece, mai înainte de a fi sosit vârsta care începe să apese sub greutăţi şi griji, tot mai multe şi tot mai mari, viaţa omului.

Mie nu mi s'a acordat acest drept. N'am avut timp când să petrec. Viaţa universitară, în timpul căreia toţi petrec şi cântă, am terminat-o. Nici nu ştiu când a trecut. Peste tinereţea mea au năvălit, mai înainte de vreme, grijile, greutăţile şi loviturile şi mi-au sfârtecat-o. Ce mi-a mai rămas din ea, mi-o macină aceşti patru pereţi posomorâţi şi reci. Acum mi-a fost luat şi soarele. Sunt atâtea săptămâni de când stau în întunerecul acesta şi nu mă pot bucura de soare de cât o oră pe zi.

Genunchii îmi sunt îngheţaţi tot timpul. Simt cum urcă răceala din cimentul de jos, în sus, prin oase.

Ceasurile trec greu. Greu de tot. La 12 şi seara iau câteva îmbucături. Nu pot mai mult. Noaptea începe adevăratul chin, nu pot dormi de cât pela orele 2—3. Afară viscoleşte. Aici pe vârful dealului viscolul e mai puternic. Prin crăpăturile uşii, vântul împinge zăpada, care devine tot mai groasă, ocupându-mi un sfert din suprafaţa celulei. Spre dimineaţă găsesc totdeauna un strat destul de gros. Tăcerea apăsătoare a nopţii nu este întretăiată de cât de cântecul cucuvaelor, care locuesc prin turnurile bisericii şi din timp în timp, de glasul santinelelor care ne păzesc, strigând cât pot:

„Numărul unu! — Bine! Numărul doi! — Bine".

Stau aşa; mă întreb, mă frământ şi nu pot deslega". —

Dar ce poate face temniţa unui om cu adevărat liber, mai ales când acela este străbătut de cumplita hotărâre a morţii.

„Am trăit — ne destăinueşte Căpitanul — cu gândul şi cu hotărârea morţii. Aveam soluţia sigură a biruinţei pentru orice împrejurări. Ea ne dădea linişte, ea ne dădea tărie. Ea ne va face să zâmbim în faţa oricărui vrăjmaş şi a oricăror încercări de distrugere".

Ferecat în adâncuri, duhul Căpitanului a spart întunerecul şi a crescut biruitor peste ţară.

BIRUITORUL VEACULUI

Şi aşa, Corneliu Codreanu a murit, călcând cu moartea pre moarte, ca să ne răscumpere pe noi din legăturile iadului. Sacrificiul unei vieţi întregi a culminat prin apoteoza grandioasă a morţii şi a învierii pe verdele fundal de legendă.

Căpitanul este cel mai mare erou al istoriei româneşti.

Horia, Cloşca şi Crişan au fost pumnii de cremene ai răsvrătirilor transilvane, răbufnirile vulcanice ale afirmării naţionale, voinţei crâncene de a trăi.

Avram Iancu este tribunul vrerilor protestatare.

Tudor Vladimirescu este viforul răsbunător al umilinţelor naţionale şi biciu de foc pentru străinismul acaparator.

Un blestem, care se pare că [...]deşte neamul acesta din negurile istoriei, a făcut ca toţi să cadă [...] prin ură şi trădare.

Dar niciunul, precum Căpitanul, n'a adus în istoria României, [...] spor de cunoaştere şi iubire, [...] plenitudine de lumină. Luptător răsbunător ca şi ei, Căpitanul [...] în acelaş timp marele reformator al vremurilor noui. El lasă [...] nu numai traiectoria splendidă a [...]roului dar şi capodopera [...] făurită pentru toată durata neamului, Legiunea. Erou, prin stilul [...] viaţă pe care l-a trăit şi l-a [...]put. Eroul născător de eroi — [...] şcoala aspră care este Legiunea.

„Din această şcoală legionară — învaţă Căpitanul — va trebui să iasă un om nou, un om cu calităţi de erou. Un uriaş în mijlocul istoriei noastre, care să lupte şi să biruiască împotriva tuturor duşmanilor Patriei, lupta sa şi biruinţa sa trebuind să se prelungească şi dincolo asupra duşmanilor nevăzuţi, asupra puterilor răului. Tot ce-şi poate imagina mintea noastră mai frumos ca suflet, tot ce poate rodi rasa noastră, mai mândru, mai înalt, mai drept, mai puternic, mai înţelept, mai curat, mai muncitor şi mai viteaz, iată ce trebuie să ne dea şcoala legionară. Un om, în care să fie desvoltate, până la maximum, toate posibilităţile de mărire omenească ce se află sădite de Dumnezeu în sângele neamului nostru".

Dimensiunile acestea gigantice le-a verificat Căpitanul prin [...] Lui trăire exemplară. El este prototipul ideal al oricărei desăvârşiri posibile a omului românesc. Chipul [...] de viaţă şi de moarte se dăruieşte necontenit şi învaţă drumurile înălţării, pe care le-a arătat:

Cele trei trepte ale purificării: muntele suferinţii, pădurea cu fiare sălbatice şi mlaştina desnădejdii.

Cele trei virtuţi cardinale: suferinţa, iubirea şi onoarea.

Cele trei etape ale desăvârşirii: tabăra, temniţa şi Legiunea [...] spiritul se integrează în comunitatea celor de dincolo de moarte, prin înviere.

Căpitanul este biruitorul veacului. Căpitanul veşnic al României şi ne veghiază din cerul de de-asupra noastră. Iar apropierea de el nu este cu putinţă, de cât prin smerenie şi rugăciune:

„Unde umbrează darul tău, Arhanghele, de acolo se goneşte puterea diavolului. Că nu suferă, să rabde lumina ta Satana ce a căzut din cer. Pentru aceasta te rugăm, săgeţile lui cele de foc purtătoare, ce-s pornite asupra noastră, stinge-le cu mijlocirea ta, apărându-ne prea [...] de sminteala lui, vrednicule de laudă Mihaile Arhanghele".

In lumea Islamului şi în India sporesc agitaţiile împotriva englezilor

SAN SEBASTIAN. — Lumea musulmană şi populaţiile africane urmăresc cu un crescând interes desfăşurarea războiului şi mai ales evenimentele cu caracter politic şi militar care au loc în Mediterana Răsăriteană.

In Egipt se poate constata mai ales cum spiritele devin din ce în ce mai agitate din pricina amestecului autorităţilor engleze pretutindeni. Inchisorile sunt pline de egipteni neutrii care au fost arestaţi sub pretextul unor comploturi ce ar fi fost îndreptate împotriva intereselor Marii Britanii.

In Africa şi în India nemulţumirile au sporit atât de mult în cât cercurile oficiale din Londra şi opinia publică engleză sunt foarte îngrijorate.

Acelaş lucru se poate spune şi în ceea ce priveşte Africa de Sud. (Bit).

> Lucraţi în ordine, în linişte, în înfrăţire şi în armonie. Numai aşa vom putea scoate ţara din sbucium şi răstrişte, numai aşa îi vom dura viitorul şi îi vom asigura biruinţa.
>
> GENERALUL CATRE LEGIONARI LA ALBA IULIA

In rândurile tuturor celor care au luptat, nu va mai putea străbate nici intrigă vrăjmaşe, nici josnicia intereselor personale. Toţi cei ce clădesc pentru România sunt fraţii noştri de luptă. Toţi cei ce dărâmă ne sunt vrăjmaşi!

GENERALUL BĂGULESCU
(Din discursul dela Craiova)

Imprimeriile „FRAŢIA ROMANEASCĂ" — Bucureşti, Str. Aristide Demetriad Nr. 2. — Telefon: 5.89.00